

ΜΑΡΙΑ ΝΕΦΕΛΗ (1978)

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η παρουσία

Η Μαρία Νεφέλη λέει

1. ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
2. Η ΝΕΦΕΛΗ
3. ΠΑΤΜΟΣ
4. ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ
5. THROUGH THE MIRROR
6. ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΟΙΑΚΙΖΕΙ
7. Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Και ο Αντιφωνητής

1. ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ
2. Ο ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ
3. Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ
4. Η ΝΕΡΟΣΤΑΓΟΝΑ
5. Η ΑΙΓΗΣ
6. ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΝΕΦΕΛΗ
7. Η ΕΛΕΝΗ

Το τραγούδι της Μαρίας Νεφέλης

Ο Αντιφωνητής λέει

1. ΡΑΧ SAN ΤΡΟΡΕΖΑΝΑ
2. ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ
3. Ο ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ
4. ΕΑΥ DE VERVEINE
5. Η ΑΝΩ ΤΑΡΚΥΝΙΑ
6. ΥΜΝΟΣ ΣΕ ΔΥΟ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
7. Η ΙΕΡΗ ΕΞΕΤΑΣΗ

Και η Μαρία Νεφέλη

1. Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΓΗ
2. ΚΑΘΕ ΦΕΓΓΑΡΙ ΟΜΟΛΟΓΕΙ
3. Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ
4. ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ
5. ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΚΡΙΔΑΣ
6. ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ
7. Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ

Το τραγούδι του ποιητή

Η Μαρία Νεφέλη λέει

1. ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΛΙΨΗ
2. ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ
3. Ο ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΩΡΟΣ ΒΙΟΣ
4. ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
5. ELECTRA BAR
6. DJEDA
7. Ο ΣΤΑΛΙΝ

Και ο Αντιφωνητής

1. Η ΠΡΩΙΝΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ
2. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΕΙΘΕΙ
3. Η ΙΣΟΒΙΑ ΣΤΙΓΜΗ
4. ΣΠΟΥΔΗ ΓΥΜΝΟΥ
5. Η ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΕΣΗ
6. ICE SEHE DICH
7. Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Το αιώνιο στοίχημα

Εγώ δε λέγω υμίν μη αντιστήναι τω πονηρώ ΜΑΤΘΑΙΟΣ, ε', 39.1

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ

*Μ.Ν. Περπατώ μες στ' αγκάθια μες στα σκοτεινά
σ' αυτά που 'ναι να γίνουν και στ' αλλοτινά*

*κι έχω για μόνο μου όπλο μόνη μου άμυνα
τα νύχια μου τα μωβ σαν τα κυκλάμινα.*

- A. Παντού την είδα. Να κρατάει ένα ποτήρι και να κοιτάζει στο κενό. Ν' ακούει δίσκους ξαπλωμένη χάμου. Να περπατάει στο δρόμο με φαρδιά παντελόνια και μια παλιά γκαμπαρντίνα. Μπρος από τις βιτρίνες των παιδιών. Πιο θλιμμένη τότε. Και στις δισκοθήκες, πιο νευρική, να τρώει τα νύχια της. Καπνίζει αμέτρητα τσιγάρα. Είναι χλωμή κι ωραία. Μ' αν της μιλάς ούτε που ακούει καθόλου. Σαν να γίνεται κάτι άλλου - που μόνο αυτή τ' ακούει, και τρομάζει. Κρατάει το χέρι σου σφιχτά, δακρύζει, αλλά δεν είναι εκεί. Δεν την έπιασα ποτέ και δεν της πήρα τίποτα.
- M.N. *Τίποτα δεν κατάλαβε. Όλη την ώρα μου 'λεγε «θυμάσαι;» Τι να θυμηθώ. Μονάχα τα όνειρα θυμάμαι γιατί τα βλέπω νύχτα. Όμως τη μέρα αισθάνομαι άσχημα - πως να το πω: απροετοίμαστη. Βρέθηκα μέσα στη ζωή τόσο άξαφνα - και που δεν το περίμενα καθόλου. Έλεγα «μπα θα συνηθίσω». Κι όλα γύρω μου έτρεχαν. Πράγματα κι άνθρωποι έτρεχαν, έτρεχαν - ώσπου βάλθηκα κι εγώ να τρέχω σαν τρελή. Αλλά, φαίνεται, το παράκανα. Επειδή -δεν ξέρω- κάτι παράξενο έγινε στο τέλος. Πρώτα έβλεπα τον νεκρό κι ύστερα γινόταν ο φόνος. Πρώτα ερχόταν το αίμα κι ύστερα ο χτύπος κι η κραυγή. Και τώρα όταν ακούω να βρέχει δεν ξέρω τι με περιμένει...*
- A. «Γιατί δε θάβουν τους ανθρώπους όρθιους σαν μητροπολιτάδες;» -έτσι μου 'λεγε. Και μια φορά, θυμάμαι, καλοκαίρι στο νησί, που γυρίζαμε όλοι από ξενύχτι, ξημερώματα, πηδήσαμε απ' τα κάγκελα στον κήπο του Μουσείου. Χόρευε πάνω στις πέτρες και δεν έβλεπε τίποτα.
- M.N. *Έβλεπα τα μάτια του. Έβλεπα κάτι παλιούς ελαιώνες.*
- A. Έβλεπα μίαν επιτύμβια στήλη. Μια κόρη ανάγλυφη πάνω στην πέτρα. Έμοιαζε λυπημένη και κρατούσε στη χούφτα της ένα μικρό πουλί.
- M.N. *Εμένα κοίταζε, το ξέρω, εμένα κοίταζε. Κοιτάζαμε κι οι δυο την ίδια πέτρα. Κοιταζόμασταν μεσ' απ' την πέτρα.*
- A. Ήταν ήρεμη και κρατούσε στη χούφτα της ένα μικρό πουλί.
- M.N. *Ήτανε καθιστή. Κι ήτανε πεθαμένη.*
- A. Ήτανε καθιστή και κρατούσε στη χούφτα της ένα μικρό πουλί. Δε θα κρατήσεις ποτέ σου ένα πουλί εσύ - δεν είσαι αξία!
- M.N. *Ω, αν μ' αφήνανε, αν μ' αφήνανε.*
- A. Ποιος να σ' αφήσει;
- M.N. *Αυτός που δεν αφήνει τίποτα.*
- A. Αυτός, αυτός που δεν αφήνει τίποτα κόβεται απ' τη σκιά του κι αλλού περπατά.

- M.N. *Είναι τα λόγια του άσπρα κι είναι ανείπωτα
κι είναι τα μάτια του βαθιά κι ανύπνωτα...*
- A. Μα' χε πάρει όλο το πάνω μέρος απ' την πέτρα. Και μαζί
μ' αυτήν και τ' όνομά της.
- M.N. *ΑΡΙΜΝΑ... σαν να τα βλέπω ακόμη χαραγμένα τα γράμματα μέ-
σα στο φως... ΑΡΙΜΝΑ ΕΦΗ ΕΛ...*
- A. Έλειπε. Όλο το πάνω μέρος έλειπε. Γράμματα δεν υπήρχανε
καθόλου.
- M.N. *ΑΡΙΜΝΑ ΕΦΗ ΕΛ... εκεί, πάνω σ' αυτό το ΕΛ, η πέτρα είχε κοπεί
και σπάσει. Το θυμάμαι καλά.*
- A. Στ' όνειρό της φαίνεται θα το 'χε δει κι αυτό για να το θυμάται.
- M.N. *Στ' όνειρό μου, ναι. Σ' έναν ύπνο μεγάλο που θα 'ρθει κάποτε
όλο φως και ζέστη και μικρά πέτρινα σκαλιά., θα περνάνε στο
δρόμο αγκαλιασμένα τα παιδιά όπως σε κάτι παλιές ταινίες ιτα-
λιάνικες.
Από παντού θ' ακούς τραγούδια και θα βλέπεις πελώριες γυναί-
κες σε μικρά μπαλκόνια να ποτίζουν τα λουλούδια τους.*
- A. Ένα μεγάλο θαλασσί μπαλόνι θα μας πάρει τότε ψηλά, μια δω,
μια κει, θα μας χτυπά ο αέρας. Πρώτα θα ξεχωρίσουν οι αση-
μένιοι τρούλοι, κατόπιν τα καμπαναριά. Θα φάνουν οι δρόμοι
πιο στενοί, πιο ίσιοι απ' ό,τι φανταζόμασταν. Οι ταράτσες με
τις κάτασπρες αντένες για την τηλεόραση. Και οι λόφοι ένα
γύρο κι οι χαρταετοί - ξυστά θα περνάμε από δίπλα τους.
Ώσπου κάποια στιγμή θα δούμε όλη τη θάλασσα. Οι ψυχές
επάνω της θ' αφήνουν μικρούς λευκούς ατμούς.
- M.N. *Έχω σηκώσει χέρι καταπάνου στα βουνά τα μαύρα και τα δαι-
μονικά του κόσμου τούτου. Έχω πει στην αγάπη «γιατί» και την
έχω κυλήσει στο πάτωμα. Έγιναν οι πόλεμοι και ξανάγιναν και
δεν έμεινε ούτ' ένα κουρέλι να το κρύψουμε βαθιά στα πράγ-
ματά μας και να το λησμονήσουμε. Ποιος ακούει; Ποιος άκου-
σε; Δικαστές, παπάδες, χωροφύλακες, ποια είναι η χώρα σας;
Ένα κορμί μου μένει και το δίνω. Σ' αυτό καλλιεργούνε, όσοι
ξέρουν, τα Ιερά, όπως οι κηπουροί στην Ολλανδία τις τουλί-
πες. Και σ' αυτό πνίγονται όσοι δεν έμαθαν ποτέ από θάλασσα
κι από κολύμπι...
Ροές της θάλασσας κι εσείς των άστρων μακρινές επιρροές -
παρασταθείτε μου!*
- A. Έχω σηκώσει χέρι καταπάνου στα
δαιμονικά του κόσμου τ' ανεξόρκιστα
κι από το μέρος το άρρωστο γυρίστηκα
στον ήλιο και στο φως αυτοεξορίστηκα!
- M.N. *Κι απ' τις φουρτούνες τις πολλές γυρίστηκα
μες στους ανθρώπους αυτοεξορίστηκα!*

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

*Ροές της θάλασσας κι εσείς
των άστρων μακρινές επιρροές - παρασταθείτε μου!
απ' τα νερά της νύχτας τ' ουρανού κοιτάξετε
πως ανεβαίνω
αμφίκυρτη
σαν τη νέα Σελήνη
και σταλάζοντας αίματα.*

*Ποιητή τζιτζίκι μου εγκαταλειμμένο
μεσημέρι δεν έχει πια κανείς
σβήσε την Αττική κι έλα κοντά μου.
Θα σε πάω στο δάσος των ανθρώπων
και θα σου χορέψω γυμνή με ταμ ταμ και προσωπίδες
και θα σου δοθώ μέσα σε βρυχηθμούς και ουρλιάσματα.
Θα σου δείξω τον άνθρωπο Baobab
και τον άνθρωπο Phagus Carnamenti
τη γερόντισσα Cimmilius και το σόι της όλο
το σαρακοφαγωμένο απ' τα παράσιτα
θα σου δείξω τον άντρα Bumbacarao Uncarabo
τη γυναίκα του Ibou-Ibou
και τα παραμορφωμένα τέκνα τους
τα μανιταρόσκυλα
τον Cingua Banga και την Iguana Brescus
Μη φοβάσαι
με το χέρι μπροστά καθώς φανός θυέλλης
θα σε οδηγήσω
και θα σου χιμήξω
τα νύχια μου θα μπουν στις σάρκες σου*

Και ο Αντιφωνητής:

ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ

*Ό,τι να δεις - καλώς το βλέπεις
αρκεί να 'ναι: Αναγγελία.
Το ελάχιστο νέφος ουριοδρομώντας η Σελήνη
των δέντρων ο αλιγάτορας
και η σκυθρωπή των λιμνοθαλασσών γαλήνη
με το πατ-πατ το μακρινό της γκαζομηχανής
αν ο κόσμος μια για πάντα ειπώθηκε: Αναγγελία.*

*Ποίηση ω Αγία μου - συγχώρεσέ με
αλλ' ανάγκη να μείνω ζωντανός
να περάσω από την άλληνη όχθη·
οτιδήποτε θα 'ναι προτιμότερο
παρά η αργή δολοφονία μου από το παρελθόν.
Κι αν απάνω μου μείνει ανεξάλειπτη
κάθε λαίλαπα σαν εγκαυστική
θα' ρθει το πλήρωμα των ημερών*

βουστροφηδόν θα εξαφανίσω τον εαυτό μου.

Εξόν κι αν μήτε αυτός υπάρχει
αν στα βάθη μέσα των ωκεανών
βυθίζοντας οι μέρες οι ξανθές πήραν μαζί τους
μια για πάντα το είδωλο
το Φωτόδεντρο
με τους χίλιους εκτυφλωτικούς των πουλιών σχίστες
και τους Μήνες ολόγυρα στις μύτες των ποδιών
συλλέγοντας μες στην ποδιά τους
κρόκους μικρούς γυρίνους των αιθέρων.
Είναι που οι άνθρωποι δεν το θελήσανε ειδαλλιώς...

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*η αλήθεια. -έτσι δε λένε;- είναι οδυνηρή
κι έχει ανάγκη, να ξέρεις, απ' το αίμα σου
έχει ανάγκη απ' τις λαβωματιές σου
απ' αυτές και μόνον θα περάσει -εάν περάσει
καπότες η ζωή που μάταια έψαχνες
με το σφύριγμα του ανέμου και τα ξωτικά
και τις κόρες με τους ήλιους επάνω στα ποδήλατα...*

*Μπρος! Ανοίξου! Φύγε!
Δίχως ρόπαλο και δίχως σπήλαιο
μες στους εξαγριωμένους βροντόσαυρους
κοίταξε να βολευτείς μονάχος σου
να εφεύρεις μια γλώσσα ίσως τσιρίζοντας:
ί ί ί ί ί.*

*Τότε που θ' ακούσεις πάλι πάλι να σου τραγουδώ
να σου τραγουδώ τις νύχτες πάνω στο ξυλόφωνο:
«Μες στο δάσος πήγα ντράγκου-ντρούγκου
μ' έφαγαν τα δέντρα ντρούγκου-ντρού
μ' έκαναν κομμάτια, ντράγκου-ντρούγκου
μ' έριξαν στα όρνια ντρούγκου-ντρού».*

Ο Νόμος που είμαι δεν θα με υποτάξει.

Και ο Αντιφωνητής:

Μες στο κενό θησαύριζα και τώρα πάλι
μες στους θησαυρούς μένω κενός.

Ω αντίο Παράδεισοι και αζήτητες δωρεές
φεύγω πάω κατευθείαν επάνω μου
εκεί μακριά που βρίσκομαι.

Ήρθε η στιγμή. Μαρία Νεφέλη
πάρε το χέρι μου - σε ακολουθώ
και το άλλο υψώνω -ιδές- με την παλάμη
αναστραμμένη ανοίγοντας τα δάχτυλα

ένα ουράνιο άνθος:
«Υβρις» όπως θα λέγαμε ή και «Αστήρ»

Υβρις- Αστήρ Υβρις-Αστήρ
ιδού το στίγμα φίλοι
πρέπει να κρατήσουμε την επαφή.
Μη μου γελάτε την τόση αδεξιότητα
κι είναι το ξέρετ' ενάντιος ο καιρός,

*Τέτοιαν εύστοχη δείξε αδεξιότητα
και να: ο Θεός!*

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

Η ΝΕΦΕΛΗ

*Μέρα τη μέρα ζω - που ξέρεις αύριο τι ξημερώνει.
Το 'να μου χέρι τσαλακώνει τα λεφτά και τ' άλλο μου τα ισιώνει*

*Βλέπεις χρειάζονται όπλα να μιλάν στα χρόνια μας τα χαώδη
και να 'μαστε και σύμφωνοι με τα λεγόμενα «εθνικά ιδεώδη».*

*Τι με κοιτάς εσύ γραφιά που δεν εντύθηκες ποτέ στρατιώτης
η τέχνη του να βγάζεις χρήματα είναι κι αυτή μία πολεμική ιδιότης*

*Δεν πα' να ξενυχτάς- να γράφεις χιλιάδες πικρούς στίχους
ή να γεμίζεις με συνθήματα επαναστατικά τους τοίχους*

*Οι άλλοι πάντα θα σε βλέπουν σαν έναν διανοούμενο
και μόνο εγώ που σ' αγαπώ: στα όνειρά μου μέσα έναν κρατούμενο.*

*'Ετσι που αν στ' αλήθεια ο έρωτας είναι καταπώς λεν «κοινός
δαιρέτης»
εγώ θα πρέπει να 'μαι η Μαρία Νεφέλη κι εσύ φευ
ο Νεφεληγερέτης.*

*Χαράξου κάπου με οποιονδήποτε τρόπο και μετά πάλι
σβήσου με γενναιοδωρία.*

Και ο Αντιφωνητής:

Ο ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΗΣ

Α τι ωραία να 'σαι νεφεληγερέτης
να γράφεις σαν τον Όμηρο εποποιίες στα παλιά παπούτσια σου
να μη σε νοιάζει αν αρέσεις η όχι
τίποτε

Απερίσπαστος νέμεσαι την αντιδημοτικότητα

έτσι· με γενναιοδωρία· σαν να διαθέτεις
νομισματοκοπείο και να το κλείνεις
ν' απολύεις όλο το προσωπικό
να κρατάς μια φτώχεια που δεν την έχει άλλος κανείς
εντελώς δική σου.

Την ώρα που μες στα γραφεία τους απεγνωσμένα
κρεμασμένοι απ' τα τηλέφωνα τους
παλεύουν για 'να τίποτα οι χοντράνθρωποι
ανεβαίνουν εσύ μέσα στον Έρωτα
καταμουντζουρωμένος αλλ' ευκίνητος
σαν καπνοδοχοκαθαριστής
κατεβαίνουν απ' τον Έρωτα έτοιμος να ιδρύσεις
μια δική σου λευκή παραλία

χωρίς λεφτά

γδύνεσαι όπως γδύνονται όσοι νογούν τ' αστέρια
και μ' οργιές μεγάλες ανοίγεσαι να κλάψεις ελεύθερα...

Είναι διγαμία ν' αγαπάς και να ονειρεύεσαι.

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

ΠΑΤΜΟΣ

*Είναι πριν τον γνωρίσεις που αλλοιώνει ο θάνατος
από ζώντας με τις δαχτυλιές του επάνω μας
ημιάγριοι το μαλλί αναστατωμένο σκύβουμε
χειρονομώντας πάνω σ' ακατανόητες άρπες. Αλλ'
ο κόσμος φεύγει...
Αί' αί' δυο φορές τ' ωραίο δε γίνεται
δε γίνεται η αγάπη.*

*Κρίμας κρίμας κόσμω
σ' εξουσιάζουν μέλλοντες νεκροί
και κανείς κανείς δεν έλαχε
δεν έλαχε ν' ακούσει ακόμη
καν φωνήν αγγέλων καν υδάτων πολλών
καν εκείνο το «έρχου» που σε νύχτες αύπνιας μεγάλης
ονειρεύτηκα*

*Εκεί εκεί να πάω σ' ένα νησί πετραδερό
που ο ήλιος το λοξοπατάει σαν κάβουρας
κι όλος τρεμάμενος ο πόντος ακούει κι αποκρίνεται.*

*Πάνοπλη με δεκάξι αποσκευές με sleeping bags και χάρτες
πλαστικούς σάκους κοντάμετρα και τηλεοπτικούς φακούς
κιβώτια με φιάλες μεταλλικό νερό
κίνησα -δεύτερη φορά- και τίποτα.*

*Κιόλας η ώρα εννιά στο μόλο της Μυκόνου
έσβηνα μες στα ούζα και στα εγγλέζικα
θαμώνας ενός ουρανού ελαφρού όπου όλα
τα πράγματα βαραίνουν δυο φορές το βάρος τους*

Και ο Αντιφωνητής:

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Στενός ο δρόμος - τον πλατύ δε γνώρισα ποτέ
ανίσως κι ήταν μια φορά μονάχα
τότες που σε φυλούσα κι άκουα θάλασσα...

Κι είναι από τότες λέω - είναι η ίδια η θάλασσα
φτάνοντας μες στον ύπνο μου που 'φαγε τη σκληρή την πέτρα
κι άνοιξε τ' αχανή διαστήματα. Λόγια που έμαθα
σαν περάσματα ψαριών πράσινα
με γαλάζια κιμωλία χαρακωμένα
παραμιλητά που ξυπνητός ξεμάθαινα
και πάλι κολυμπώντας ένιωθα κι ερμήνευα
Ιωάννης των ερώτων
μπρούμυτα
στις κουβέρτες κρεβατιού επαρχιακού ξενοδοχείου
με το γλόμπο γυμνό στην άκρη από το σύρμα
και τη μαύρη κατσαρίδα σταματημένη πάνω απ' το νιπτήρα.
Προς τι προς τι να 'σαι άνθρωπος
ο βαθμός της πολυτέλειας μες στο ζωικό βασίλειο
τι μπορεί να σημαίνει
εξόν κι αν έχεις ώτα ακούειν
μη φοβού α μέλλεις πάσχειν.

Εγώ δεν εφοβήθηκα
εγώ διόλου ταπεινά όμως υπόμεινα
εγώ το θάνατο είδα τρεις φορές
εγώ με διώξανε απ' τις πόρτες έξω.

Αν έχεις ώτα ακούειν. Εγώ άκουσα
βουή σαν από πελαγίσιον κόχυλα

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*ενώ τεντώνεται από τ' άστρα ο λώρος
να κοπεί και χάνεσαι...*

*Κοιμήθηκα όπως μόνον μπορεί να κοιμηθεί κανείς
πάνω σ' ένα κρεβάτι που το ζέσταναν οι ράχες άλλων
βάδιζα λέει σε παραλία ερημική
όπου η σελήνη αιμορραγούσε και δεν άκουγες παρά
του άνεμου τα πατήματα πάνω στα σάπια ξύλα.
Ως το γόνατο μες στα νερά πήρα να φέγγω*

από μέσα μου μεράκι αλλόκοτο
άνοιξα τα πόδια
σιγά σιγά τα σπλάχνα μου άρχισαν
μωβ κυανά πορτοκαλιά να πέφτουν
με στοργή σκύβοντας τα 'πλενα ένα ένα
προσεχτικά προπάντων στα σημεία που έβλεπα
να 'χουν αφήσει ουλές οι δαγκωνιές του Αόρατου.

Ώσπου τα μάζεψα όλα στην ποδιά μου
δίχως να βηματίσω προχωρούσα
φυσούσε η μουσική και μ' έσπρωχνε
κομμάτια θάλασσες εδώ - κομμάτια θάλασσες πιο πέρα.
Θε μου που πάει κανείς όταν δεν έχει μοίρα
που πάει κανείς όταν δεν έχει αστέρι
άδειος ο ουρανός άδειο το σώμα
και μόνο η πίκρα στρογγυλή γεμάτη
μες στη σελήνη τη μισή σαλεύοντας τ' αγκάθια της
ένας ακόμη που δε γίνεται ποτέ να πιάσεις
θηλυκός αχινός.

Επάνω κει ξύπνησα μες στο ξένο σπίτ
πασπατεύοντας μέσα στα σκοτεινά το χέρι μου
πάνω στο ψαλιδάκι των νυχιών έβρισκε την αιχμή.
Λύση της συνεχείας του δέρματος

Και ο Αντιφωνητής:

και στρέφοντας μέσα στο φως άξαφνα είδα
τέσσερα μελαψά στην όψη αγόρια
οπού φυσούσαν κι έσπρωχναν έσπρωχναν κι έφερναν
κομμάτι γης φτενό ζωσμένο στην ξερολιθιά
όλο όλο εφτά ελαιόδεντρα
κι ανάμεσό τους γέροντας έμοιαζε βοσκός
το πόδι του ξυπόλυτο πάνω στην πέτρα.

«Εγώ είμαι» μου είπε «μη φοβάσαι
κείνα που 'ναι γραφτό να πάθεις.»
Και το χέρι το δεξιό τεντώνοντας
μου 'δειξε μες στην απαλάμη του τα εφτά βαθιά χαράκια:
«Τούτες είναι οι θλίψεις οι μεγάλες
και αυτές θα γραφτούν στο πρόσωπό σου
όμως εγώ θα σου τις σβήσω με το ίδιο ετούτο χέρι
που τις έφερε».

Και μεμιάς πίσω απ' το χέρι του είδα - φάνηκε
συρφετός πολλών αλαλιασμένων από τρόμο ανθρώπων
οπού φώναζαν κι έτρεχαν έτρεχαν κι έσκουζαν
«Ίδου έρχεται ο Αβαδδών ιδού έρχεται ο Απολλύων».
Ένωσα ταραχή μεγάλη, και όργητα
με κυρίεψε. Αλλ' ο ίδιος συνέχισε:
«Κείνος που αδίκησε ας αδικήσει ακόμη. Κι ο βρομιάρης
ας βρομίσει περισσότερο. Κι ο δίκαιος
πιο δίκαιος ας είναι». Κι επειδή αναστέναξα
με γαλήνη απέραντη άπλωσε το χέρι
αργά πάνω στο πρόσωπο μου

κι ήταν γλυκύ σαν μέλι αλλά πικράθηκαν τα σωθικά μου.
«Δει σε πάλιν προφητεύσαι επί λαοίς και έθνεσι
και γλώσσαις και βασιλεύσι πολλοίς»
είπε· και βγάζοντας λευκές φωτιές έσμιξε με τον ήλιο.

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*η αιχμή λύση της συνεχείας του κόσμου.
Εδώθε ο χαμός - εκείθε η σωτηρία.
Εδώθε το mercurochrome το tensorplast
εκείθε το θηρίο λυμαίνοντας τις ερημιές
ουρλιάζοντας δαγκώνοντας
σούρνοντας μέσα στους καπνούς τον ήλιο.*

*Όταν ακούς αέρα
είναι η Γαλήνη που βρικολάκισε.*

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΥΣ

*Φοβηθείτε
αν θέλετε να σας ξυπνηθεί το ένστικτο του Ωραίου·*

*ή αν όχι τότε μια που ζούμε στον αιώνα της φωτογραφίας
ακινήτησέτέ το: αυτό που δίπλα μας
ολοένα μ' απίθανες χειρονομίες δρα:*

το Ασύλληπτο!

*α' δύο χέρια ωραία γυναίκας (ή και αντρός) που να 'χουν εξοικειωθεί
με τ' αγριοπερίστερα
β' ένα σύρμα που οι αναμνήσεις του όλες να 'ναι από ρεύμα ηλεκτρικό
και ανύποπτα πουλιά
γ' μία κραυγή που να μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει αιώνια επικαιρότητα
δ' το παράλογο φαινόμενο της ανοιχτής θαλάσσης.*

Θα 'χετε καταλάβει βέβαια τι εννοώ.

και ο Αντιφωνητής:

Τέτοιο το πρώτο μου όνειρο που ακόμη
ναν το χωρίσω απ' τις φωνές της θάλασσας
και να το σώσω καθαρό δε γίνεται.
Δε γίνεται μέσα στα λόγια τ' όνειρο.
Το ψέμα μου είναι τόσο αληθινό
που ακόμη καιν τα χείλη μου.

*Αν δεν στηρίζεις το ένα σου πόδι έξω απ' τη Γη ποτέ σου
δεν θα μπορέσεις να σταθείς επάνω της.*

Η ΝΕΡΟΣΤΑΓΟΝΑ

*«Αστεροβαδών» «Ιδιολάθης» «Μίκυον» - οπού σημαίνει
έχει συντελεσθεί το θέλημά σας, κι η φωνή της γης
επαληθεύεται ήδη στα λουλούδια. Όπου να 'ναι θα φανεί
στον πλήρη κόσμο τον ολόδιον της αντιύλης
όπως μας λένε οι επιστήμονες-και που είναι το αίσθημα
γινόμενο από*

μια συναυλία που εδέησε να μεταβληθεί σε κήπο.

*Κι εγώ που 'μουν πλασμένη για να κυνηγάω το θαύμα
σ' ένα ύψωμα επιβλητικό σαν το Εσκοριάλ
τώρα ν' ανακαλύπτω τι;*

το μαρτύριο του αγίου Μαυρικίου

Και ο Αντιφωνητής:

αναπαράγεται ολοένα ξεχειλίζοντας από τα τείχη
σπιθοβολώντας από μια σ' άλλη συνείδηση
κενή από σώμα καθώς κύμα
ερτζανό μη βρίσκοντας κεραία να το δεχτεί αλλά όμως
μεταφέροντας το μήνυμα το θείο
την αμβροσίοδη μουσική

και αυτή συντελεσμένη
σ' όλους των ήχων τους συνδυασμούς από τα κρεμαστά νερά
πέφτοντας έως τα ξημερώματα «δυνάμει»
όπως θα λέγαμε υπάρχουν εκεί
από ίασπι και ορείχαλκο
μπλε κοβαλτίου τερακότα και ώχρα τα έργα τέχνης όλα
που θα μπορούσε ο άνθρωπος με μόχθο
αφάνταστο ν' αποσπάσει από το Πλήρες και Άφθαρτο αλλ'
αδύνατον.

Τάχα να μην
είχα κάποτε κι εγώ ανεβεί
κείνα τα σκαλοπάτια του ατελεύτητου καλοκαιριού
μιαν αφηλή βουνίσια θάλασσα
να μην είχα για χάρη του Βασιλέα Ευήνορα
φορέσει το μανδύα τον κυανό
να δικάσω τους άλλους και απ' αυτούς να δικαστώ
την κάθετη ώρα του μεσονυκτίου...

Ζούνε ακόμη ζούνε μέσα μου
μια για πάντα ιδωμένοι
από ψηλά οι αγροί χαρακωμένοι ευθείς σαν πίνακες του Mondrian

οι περίβολοι της εκκλησίας με τα κορίτσια ολόγουμα
κρατώντας μύρτα

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*ο όποιος ξανάζησε στις μέρες μας υπό άλλο ένδυμα
πάλι και πάλι χιλιάδες φορές.
Οι εξέχοντες επίσημοι με τα χρυσά στους ώμους
και τα μαύρα τους όργανα*

*σε δυσώδη καγκελοφραγμένα υπόγεια πάλι και πάλι.
Ο συγγραφέας που κρύβει τα χειρόγραφα του -πού;-από ποιον;-
ποιος είναι αυτός-ποια είναι αυτή που τη λέμε ανώτερη
δύναμη ελέω Θεού ή ελέω τεθωρακισμένων*

Ω

*μουσική ω Κυριακή συννεφιασμένη
στον μέσα κόσμο του καθρέφτη εκεί που βηματίζω
ψάχνοντας την αληθινή μου μέρα
που κρατώ και ανοίγω σαν ομπρέλα παλαιή τη θάλασσα
πάνω από το κεφάλι μου
λάμπει ο βυθός με τα χρωματιστά του βότσαλα σαν άστρα.*

*Παιδιά κι αγγόνια της απάρνησης
είναι όλα τους μπάσταρδα.*

ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΟΙΑΚΙΖΕΙ

*Τι 'ναι αυτό που μπερδεύεται μες στα μαλλιά μου
σαν τη νυχτερίδα και τινάζω με τρόπο το κεφάλι μου
άλλοτε σαν δίχτυ αόρατο ριχμένο από μακριά
με τραβάει κι αδύνατον να του ξεφύγω
πιάνει τη σκέψη μου όπως ακούω πως πιάνουν οι παγίδες τα πουλιά
σταματώ να σκέφτομαι και μ' αφήνει
τρέχω στους καθρέφτες και δε βλέπω τίποτε.*

Και ο Αντιφωνητής:

και το τύμπανο το τύμπανο
«ήλιος-νερό» «ήλιος-νερό»
καθώς οι νόμοι της βαρύτητας έχοντας ατονήσει πλέον
ο νους τραβούσε τα πουλιά κι όλο το δεντροκόμι τ' ουρανού
ως τα ύψη.

Αυτά.

Και τώρα μόνον
ό,τι διασώζεται μες στις προλήψεις
ό,τι από το πρωτόγαιο το ασκίαστο
ξορκίζουμε τις νύχτες όρθιοι κατάντικρυ
της παραγμένης θάλασσας ξέμπαρκοι ναυτικοί
που εχάσαμε το θείο ναυάγιο για πάντα.

*Φτασμένες οι προλήψεις σε μια καθαρότητα μαθηματική
θα μας βοηθούσανε να κατανοήσουμε τη βαθύτερη
δομή του κόσμου.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑ ΝΕΦΕΛΗ

Τώρα θα τεντώσω τ' ανοιχτά μου μπράτσα
και στα ρεύματα μέσα που θα σχηματίσω
δίχως να σιμώσεις θα φανείς
Ίρις Μαρία Νεφέλη

πράσινη στα μεγάλα καταστήματα των νεωτερισμών
μενεξεδιά στα υπόγεια καφενεία
κόκκινη στις κηδείες των φτωχών

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

Αλλού είναι ο θάνατος.

Κεραυνός οιακίζει.

*Εσείς άνθρωποι θα χαθείτε
το χτένι μες στο χέρι σας θ' ακινητήσει ένα πρωί στον αέρα
κι ο καθρέφτης θα δείξει την υποδόρια υφή
των ιστών όπου ο χρόνος
όπως έντομο σε απελπισία παγιδεύτηκε.*

Αλλού είναι ο θάνατος.

*Μη μ' αφήνετε να τρέξω γιατί θα χαθώ.
Δεν μου δόθηκε η χάρη να κλάψω αλλά φοβάμαι.*

*Δεν έχω συγγενείς
απ' όλη μου τη ζωή
προσπάθησα να φτιάξω μια πετρώδη νεότητα.*

Γέμισα τον έρωτα σταυρούς.

*Η Λύπη ομορφαίνει
επειδή της μοιάζουμε.*

Και ο Αντιφωνητής:

και γαλάζια στον ύπνο των νηπίων·

Τρεις Μαρία Νεφέλη
με το νυχτικό στον άνεμο
ιπαμένη και αποκοιμισμένη
σαν σε πίνακα της Leonora Finni
χρυσασπίδα του ύπνου μου.

Tra un fiore colto e l' altro donato
l' imesprimibile nulla.

Είσαι ωραία σαν φυσικό φαινόμενο
σ' ό,τι μέσα σου οδηγεί στο χέλι και στον αγριόγατο·
είσαι η νεροποντή μέσα στις πολυκατοικίες
η θεόπεμπτη διακοπή του ρεύματος·
η αστρολογία θα προσέξει το κρεβάτι σου
και θα στηρίξει τα προγνωστικά της στην απελπισία σου·
είσαι ωραία σαν απελπισία
σαν τη ζωγραφική που απεχθάνονται οι αστοί
και θα την αγοράσουν μεθαύριο με δισεκατομμύρια

Τρις Μαρία Νεφέλη
με τη γοητεία του πισινού σου όταν
καθίζει ξάφνου ανύποπτα πάνω σ' ένα ξυράφι.

*Ο τρομοκράτης
είναι ο άξεστος των θαυμάτων.*

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

Ο ΤΡΩΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

*Τουλάχιστον αν ζούσαμε από την ανάποδη
να τα βλέπαμε όλα ίσια: Μπα. Η αναποδιά
έχει μια μονιμότητα πεισματική
αποτελεί όπως λέμε τον κανόνα.
Όπου σημαίνει ότι αν καταφέρνουμε να ζούμε
βέβαια ζούμε από τις εξαιρέσεις.
Προσποιούμαστε ότι δε συμβαίνει τίποτε
ακριβώς για να συμβεί επιτέλους κάτι
έξω και πάνω από τη χλεύη.
Ένα κεράσι την ώρα που χειμάζονται
μέσα του όλες οι αθλιότητες
και αυτό στο πείσμα τους καθάριο παντοδύναμο
άψογο λάμπει δείχνοντας
ποια θα μπορούσε να 'ταν η υπεροχή του ανθρώπου.*

*Η σταγόνα το αίμα κάθε Απρίλιο
δωρεάν και για όλους.*

*Δυστυχείς εμπροσθοφυλακές και ανάστροφοι
οδηγοί των βαρέων αρμάτων τ' ουρανού
ως και τα σύννεφα είναι ναρκοθετημένα
το νου σας: από μας η άνοιξη εξαρτάται.*

*Να ξαναδώσουμε στα πόδια μας το χώμα.
Το πράσινο στο πράσινο τον άνθρωπο του Νεάντερταλ
στον άνθρωπο του Νεάντερταλ. Δεν ωφελούν πια
οι μυώνες
θέλει αγάπη θηριώδη
θέλει πήδημα τίγρισσας μες στις ιδέες.*

Και ο Αντιφωνητής:

Η ΕΛΕΝΗ

Η Μαρία Νεφέλη αναμφισβήτητα
είναι κορίτσι οξύ
αληθινή απειλή του μέλλοντος:
κάποτε λάμπει σαν μαχαίρι
και μια σταγόνα αίμα επάνω της
έχει την ίδια σημασία που είχε άλλοτε
το Λάμδα της Ιλιάδας.

Η Μαρία Νεφέλη πάει μπροστά
λυτρωμένη από την απεχθή έννοια του αιώνιου κύκλου.

Και μόνο με την ύπαρξή της
αποτελειώνει τους μισούς ανθρώπους.

Η Μαρία Νεφέλη ζει στους αντίποδες της Ηθικής
είναι όλο ήθος.

Όταν λέει «θα κοιμηθώ μ' αυτόν»
εννοεί ότι θα σκοτώσει ακόμη μια φορά την Ιστορία.
Πρέπει να δει κανείς τι ενθουσιασμός που πιάνει τότε
τα πουλιά.

Έξαλλου με τον τρόπο της
δισειωνίζει τη φύση της ελιάς.
Γίνεται ανάλογα με τη στιγμή
πότε ασημένια πότε βαθυκύανη.
Γι' αυτό και οι αντίπαλοι ολοένα
εκστρατεύουν - κοιτάξετε:

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*Όσο υπάρχουνε Αχαιοί θα υπάρχει μία ωραία Ελένη
και ας είναι αλλού το χέρι αλλού ο λαιμός*

Κάθε καιρός κι ο Τρωικός του πόλεμος.

*Μακριά μέσα στ' απώτατα βάθη του Αμνού
ο πόλεμος συνεχίζεται.*

Και ο Αντιφωνητής:

άλλοι με τις κοινωνικές τους θεωρίες
πολλοί κραδαινοντας απλώς λουλούδια

Κάθε καιρός κι η Ελένη του.

*Από τον στοχασμό σου πήζει ο ήλιος μες στο ρόδι
κι ευφραίνεται.*

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

*«Κρίμας το κορίτσι» λένε
το κεφάλι τους κουνάν
Τάχατες για μένα κλαίνε
δε μ' απορατάν!*

*Μες στα σύννεφα βολτάρω
σαν την όμορφη αστραπή
κι ό,τι δώσω κι ό,τι πάρω
γίνεται βροχή.*

*Βρε παιδιά προσέξτε με
κόβω κι απ' τις δυο μεριές·
το ηρωί που δε μιλιέμαι
βρίζω Παναγιές*

*και το βράδυ οπού κυλιέμαι
στα γρασίδια καθενού
λες και κονταροχτυπιέμαι
ντρούγκου-ντρούγκου-ντρού.*

*Τη χαρά δεν τη γνωρίζω
και τη λύπη την πατώ
Σαν τον άγγελο γυρίζω
πάνω απ' τον γκρεμό.*

B'

Ο Αντιφωνητής λέει:

PAX SAN TROPEZANA

Τι βουβάλα που 'χει γίνει τώρα τελευταία η γη!
Πορπατάει στα τέσσερα και ρουθουνίζει από χαρά
ντέεε οξ!
Δόξα να 'χουν οι καθεστωτικοί πατέρες
ειρήνη βασιλεύει
ζώα μικρά μετά μεγάλων εκεί πλοία διαπορεύονται...

Βυζιά βαμμένα παντελόνια δίχρωμα
ψάθες υπερμεγέθεις όλων των ειδών
οικόσημα πλουσίων πριγκίπων υποψηφίων μαζοχιστών
συγγραφείς εξ αποστάσεως
ηθοποιοί των εικοσιτεσσάρων ωρών
ουρούν στη θάλασσα κι εκβάλλουνε μικρές κραυγές
μειξοευρωπαϊστί:
ου-ου ου-ου!

Ψηλά στον ουρανό κενά μαύρα
χαίνουν και η ώσμωση
των ψυχών αφήνει να ξεχύνεται πυκνόρρευστος καπνός.
Κάποτε διαφαίνεται το βλέμμα ενός αγίου
άγριον όσο ποτέ
«δεν έχει σημασία η σημασία είναι αλλού»
χρωματιστά πασπατευτά παν πλήθη
με μισόκλειστα μάτια μπουσουλώντας
ντέεε οξ!
Pax
Pax San Tropezana
ειρήνη βασιλεύει.

Και η Μαρία Νεφέλη:

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΓΗ

*Αχ δεν είναι αυτός πλανήτης
όλο κότες και πρόβατα
και βλακώδεις άλλες κύπτουσες υπάρξεις.
Άκρη-άκρη του Σύμπαντος ο αμελητέος
με τους τόσους δα ωκεανίσκους του
με τα Ιμαλαϊάκια του
με τα τέσσερα δις των απτεροδιπόδων του
μαχόμενων αέναα υπέρ βωμών και εστιών
πετρελαιοπηγών και άλλων πλουτοφόρων περιοχών.
Δεν είναι αυτός πλανήτης
στομπωμένος δηλητηριώδη αέρια
έκθετος σε βροχές μετεωριτών
σε σκέψεις φιλοσόφων
σε μακρούς αγώνες για την ελευθερία
(τη δική μας πάντοτε -ποτέ των άλλων).
Ένα σκάκι για κόρακες εξασκημένους
να κερδίζουν πάντοτε και από τις δύο πλευρές
«μαύρα πουλιά» που λεν «μαύρα μαντάτα».*

*Όχι όχι δεν είναι αυτός πλανήτης
μάλλον είναι μία πλάνη ήτις οδηγεί πολύ μακριά
στον Δία στον Χριστό στον Βούδα στον Μωάμεθ
που εδέησε κάποτε κι εκείνοι
ν' ατονήσουν ώστε όλοι εμείς
από μια κεκτημένη απλώς ταχύτητα
να μένουμε στη στάση του προσκυνημένου.
Η αντίστροφη μέτρηση ως τον τέλειο πλήρη αφανισμό.
Το μόνο πράγμα που θα μείνει ανέπαφο*

Ο Αντιφωνητής λέει:

*Μειξοευρωπαϊστί τα πάντα λέγονται
γίνονται ξεγίνονται
μ' ευκολίες με δόσεις.
Καιρός των ανταλλακτικών:
σπάει λάστιχο-βάζεις λάστιχο
χάνεις Jimmy-βρίσκεις Bob.
C' est très pratique που 'λεγε κι η Annette
η ωραία σερβιτόρισσα του Tahiti.
Της είχανε υπογράψει δεκαεννέα εραστές τα στήθη της
μαζί με τον τόπο της καταγωγής τους
μια μικρή τρυφερή γεωγραφία.*

Όμως θαρρώ στο βάθος ήταν ομοφυλόφιλη.

*Τρώγε την πρόοδο
και με τα φλούδια και με τα κουκούτσια της.*

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ

Πέσαν στον ύπνο οι βλάστημοι και να: βρήκε το θάρρος
το φεγγάρι μας να ξεμυτίσει. Μίλησε πάλι το βουνό
ιερές ακατανόητες έλξεις
από φύλλο σε φύλλο
το ελαφάκι του νερού και η κάππαρη.
Με το πλάι σταματημένα και αποκοιμισμένα
τ' αλόγα πανύψηλα
και κάτου ως πέρα η μισή κοιλάδα στ' άσπρα.
Θάρρος. Τώρα. Είναι η στιγμή

Και η Μαρία Νεφέλη:

*είναι η εκδίκηση.
Το σίδερο και η πέτρα έχουν τον τρόπο τους
θα μας καταβάλουν
και θα περάσουμε μια νέα λίθινη εποχή
θα τρομοκρατηθούμε ανάμεσα στους εξαγριωμένους
βροντόσαυρους
τότε ίσως νοσταλγήσουμε
την ακρίβεια και την τελειότητα
ενός ρολογιού Patek Philippe..*

*Ε σεις Κύριοι της Τεχνοκρατίας
λίγο πιο δεξιά παρακαλώ:
κρατήστε μου μια θέση στο Α του Κενταύρου
και πάλι βλέπουμε.*

*Δυστυχώς και η Γη
με δικά μας έξοδα γυρίζει.*

ΚΑΘΕ ΦΕΓΓΑΡΙ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

*Κάθε φεγγάρι ομολογεί και μες στα δέντρα κρύβεται μην
και το καταλάβεις
έχεις ανακατώσει τόσο τους καιρούς που μήτε ο ίδιος ξέρεις
από που το μήνυμα θα λάβεις.*

*Εσύ 'σαι ο ένας απ' αυτούς που του 'δωσαν χαρτί μεγάλο
για να γράψει και δεν έστερξε την πένα του να πιάσει
που του 'ρθε η τύχη σαν λακκάκι μες στο μάγουλο και που
δεν είπε μπάρεμ να χαμογελάσει.*

Ο Αντιφωνητής λέει:

να βγεις Θεέ μου από την αφάνεια.
Σε λουτήρες μέσα με πλακάκια λεία ωραίες γυναίκες
γέρνοντας μες στους υδρατμούς

σημειώνουν την απόκλιση: ο πλανήτης φεύγει.
Θα φανεί το κέλυφος γεμάτο τρύπες
μαύρες και αστραπές και αργά
θα γυρίσει ο άνθρωπος από το μέσα μέρος
εωσότου ολότελα χαθεί.
Θάρρος. Τώρα.
Την ηδονή να σώσω καν Θεέ μου.
Δώσε μου το εγχειρίδιο.

*Είναι αγένεια
να κάνεις του Χάρου χειροφιλήματα.*

Ο ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Δεν σκαμπάζω γυρ από προπατορικά αμαρτήματα
και άλλα των Δυτικών εφευρήματα.
Όμως αλήθεια εκεί μακριά
στη δροσιά των πρώτων ημερών
πριν από το καλύβι της μητέρας μας
τι ωραία που ήταν!

Τα λευκά των αγγέλων σαν να τα θυμάμαι
κλείναν μπροστά μα τ' άφηναν ξεκούμπωτα
ίδια κορίτσια με ποδιές απ' αυτά που δουλεύουνε
στα κομμωτήρια
θαύμα -και όλα τα γεράνια

Και η Μαρία Νεφέλη:

*Εσύ 'σαι αυτός που του 'ριξαν το δίχτυ μέσα στο λουτρό να τον
σκοτώσουν μα κρατάει μες στο βασίλειό του ακόμη ·
που σπρώχνει την αγάπη απ' το παράθυρο κι υστέρρα κλαίγεται
και λέει ότι τον αδικούν οι νόμοι.*

*Κάθε φεγγάρι ομολογεί κι εσύ κάνεις πως τάχα δεν καταλαβαίνεις.
Ξέρεις ότι φορείς τον ήλιο -και ότι πριν εκείνο κατεβεί εσύ
ανεβαίνεις.*

*Δίνε δωρεάν το χρόνο
αν θες να σου μείνει λίγη αξιοπρέπεια.*

Ο ΧΑΡΤΑΕΤΟΣ

*Κι όμως ήμουν πλασμένη για χαρταετός.
Τα ύψη μου άρεσαν ακόμη και όταν
έμενα στο προσκέφαλό μου μπρούμυτα
τιμωρημένη*

*ώρες και ώρες.
Ένωθα το δωμάτιό μου ανέβαινε
δεν ονειρευόμουν -ανέβαινε
φοβόμουνα και μου άρεσε.
Ήταν εκείνο που έβλεπα πως να το πω
κάτι σαν την «ανάμνηση του μέλλοντος»
όλο δέντρα που έφευγαν βουνά που άλλαζαν όψη
χωράφια γεωμετρικά με δασάκια σγουρά*

Ο Αντιφωνητής λέει:

σ' ένα μακρύ πεζούλι ασβεστωμένο
γυρισμένα στον άνεμο έβλεπες ν' αλέθουνε
ασταμάτητα τη μαύρη ψίχα του ήλιου.

Μέρες νωπές στην όμπρα και στη σιένα
που 'μοιαζε το νησί μ' ένα Λασήθι απέραντο
ελαφρύ και απιθωμένο μόλις
πάνω σε μια θαμπωτική θρυψαλιασμένη θάλασσα.

Το 'να πόδι πάνου στ' άλλο
στην αμμουδιά που ρίγωνε ο αέρας
όλο σπίθα χρυσή απ' τους φτεριστήρες
να καλπάζουν έβλεπα θυμάμαι
κορίτσια του σιρόκου με δροσερούς γλουτούς
ξετυλίγοντας ένα μαλλί από κύτισο·
κι η καρδιά μου αντίκρυ στα γυμνά βουνά
ντούκου ντούκου αντηχούσε καθώς μπενζινοκάικο.

Ήτανε στον καιρό του Φύλλου του Γυαλιστερού
όπου βασίλευαν ο Σάθης κι η Μηριόνη.

Τις νύχτες είχα νόημα - το 'δινα σ' όλα τ' αηδόνια
κι ήταν ο ύπνος ο γλυκός γιομάτος μισοφέγγαρα
ρυάκια σε ντο μείζονα για βιόλα ντ' αμόρε.

Ήτανε μαργαρίτες που τις έτρωγες
κι άλλες που ανάβανε μες στο σκοτάδι σαν βεγγαλικά·
μουγκρίζανε οι αφάνες κι έκαναν τον έρωτα·
κάτω απ' τα πόδια σου περνούσανε άστρα
σαν κοπάδια ψαριών και το μπουγάζι
μπλε βαθύ προχωρούσε στα σπλάχνα σου -
τι ωραία που ήταν!

Και η Μαρία Νεφέλη:

*σαν εφηβαία -φοβόμουνα και μου άρεσε
ν' αγγίζω μόλις τα καμπαναριά
να τους χαϊδεύω τις καμπάνες σαν όρχεις και να χάνομαι...*

*Άνθρωποι μ' ελαφρές ομπρέλες περνούσανε λοξά
και μου χαμογελούσανε·
κάποτε μου χτυπούσανε στο τζάμι: «Δεσποινίς»*

φοβόμουνα και μου άρεσε.
Ήταν οι «πάνω άνθρωποι» έτσι τους έλεγα
δεν ήταν σαν τους «κάτω»
είχανε γενειάδες και πολλοί κρατούσανε στο χέρι μια γαρδένια ·
μερικοί μισάνοιγαν την μπαλκονόπορτα
και μου 'βαζαν αλλόκοτους δίσκους στο πικάπ.
Ήταν θυμάμαι «Η Αννέτα με τα σάνταλα»
«Ο Γκέυζερ της Σπιτασβέργης»
το «Φρούτο δεν εδαγκώσαμε Μάης δε θα μας έρθει»
(ναι θυμάμαι και άλλα)
το ξαναλέω- δεν ονειρευόμουν
αίφνης εκείνο το «Μισάνοιξε το ρούχο σου κι έχω πουλί για σένα».
Μου το 'χε φέρει ο Ιππότης-ποδηλάτης
μια μέρα που καθόμουνα κι έκανα πως εδιάβαζα
το ποδήλατό του με άκρα προσοχή
το 'χε ακουμπήσει πλάι στο κρεβάτι μου
υστέρα τράβηξε το σπάγκο κι εγώ κολπώνομουν μες στον αέρα
φέγγανε τα χρωματιστά μου εσώρουχα
κοίταζα πόσο διάφανοι γίνονται κείνοι που αγαπούνε
τροπικά φρούτα και μαντίλια μακρινής ηπειρού
φοβόμουνα και μου άρεσε
το δωμάτιο μου ανέβαινε
ή εγώ —δεν το κατάλαβα ποτέ μου.
Είμαι από πορσελάνη και μαγνόλια
το χέρι μου κατάγεται από τους πανάρχαιους Ίνκας

Ο Αντιφωνητής λέει:

Οι άγγελοι με πειράζανε· πολλές φορές
συναγμένοι γύρω μου ρωτούσανε:
«τι έστιν πόνος;» και «τι νόσος;» και διόλου δεν ήξερα.
Δεν ήξερα δεν είχα καν ποτέ μου ακούσει για
το Δέντρο απ' όπου μπήκε ο θάνατος στον κόσμο.
Λοιπόν; Ήταν αλήθεια ο θάνατος; Όχι αυτός- ο άλλος
που θα 'ρθει με το πρώτο κλάμα του νεογέννητου; Ήταν αλήθεια
το άδικο; Η μανία των εθνών; Και ο μόχθος νύχτα-μέρα;

Στην ευνή των βοτάνων βύζαινα τη λουίζα
κι οι Αρχάγγελοι όλοι Μιχαήλ Γαβριήλ
Ουριήλ Ραφαήλ
Γαβουδελών Ακήρ Αρφουγιτόνος
Βελουχός Ζαβουλεών γελούσανε σαλεύοντας
τις χρυσές τους κεφαλές καθώς αραποσίτια·
ξέροντας πως ο μόνος θάνατος ο μόνος είναι αυτός
που έφτιαξαν με το νου τους οι άνθρωποι

Και το μεγάλο ψέμα τους το Δέντρο δεν υπήρχε.

Την αλήθεια τη «φτιάχνει» κανείς
ακριβώς όπως φτιάχνει και το ψέμα.

Και η Μαρία Νεφέλη:

*ξεγλιστρώ ανάμεσα στις πόρτες όπως
ένας απειροελάχιστος σεισμός
που τον νιώθουν μονάχα οι σκύλοι και τα νήπια
δεοντολογικά θα πρέπει να είμαι τέρας
και όμως η εναντίωση
αείποτε μ' έθρεψε και αυτό εναπόκειται
σ' εκείνους με το μυτερό καπέλο
που συνομιλούν κρυφά με τη μητέρα μου
τις νύχτες να το κρίνουν. Κάποτε
η φωνή της σάλπιγγας από τους μακρινούς στρατώνες
με ξετύλιγε σαν σερπαντίνα και όλοι γύρω μου
χειροκροτούσαν -απιστεύτων χρόνων θραύσματα
μετέωρα όλα.
Στο λουτρό από δίπλα οι βρύσες ανοιχτές
μπρούμυτα στο προσκέφαλό μου
θωρούσα τις πηγές με το άσπιλο λευκό που με πιτσιλίζουν
τι ωραία Θεέ μου τι ωραία
χάμου στο χώμα ποδοπατημένη
να κρατάω ακόμη μες στα μάτια μου
ένα τέτοιο μακρινό του παρελθόντος πένθος.*

*Κι από την ανάποδη φοριέται η φαντασία
και σ' όλα τα μεγέθη της.*

Ο Αντιφωνητής λέει:

EAU DE VERVEINE

Είπα: καθαρός είμαι
πλυμένος με το απόσταγμα βερβένας
90 βαθμών εκ γενετής
Έλλην εν μέσω των αγρίων.

«Δίχα στεναγμών και φόβου»

Θ' αποσπάσω το λευκό σημάδι μου
και θα το κατευθύνω
με ταχύτητα ψυχής
προς τον αόρατο κόρυμβο.

*Το άπειρο υπάρχει για μας
όπως η γλώσσα για τον κωφάλαλο.*

Η ΑΝΩ ΤΑΡΚΥΝΙΑ

Εμείς που ζούμε αναρτημένοι
μες στη σκόνη αιώνων
σ' ένα μακρύ και ανιαρό Palazzo Pitti
άψογοι στην προοπτική και στις αναλογίες
με την άσπρη γυαλάδα στο γιακά
και την ελιά στο μάγουλο

τρώμε κοιμούμαστε κυκλοφορούμε
άψογα σκιοφωτισμένοι
σχεδόν κάτω απ' τη γη·

Και η Μαρία Νεφέλη:

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ

*Και προσθέτω: η σκιά σας
είναι σύμβουλος κακός
βαδίζετε πάντοτε
κάτω από τον κατακόρυφο ήλιο.*

«Άνευ ορίων άνευ όρων»

*Επειδή Κυρίες και Κύριοι
κείνο που μας προσάπτουνε τα χελιδόνια
-η άνοιξη που δεν φέραμε -
είναι ακριβώς η αγνότητα μας.*

Ιδιώτεψε μες στο Ανερευθρίαστο.

ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΚΡΙΔΑΣ

Αχ

*και πως να μη φοβάμαι τα έντομα!
Που 'ναι κάτι ζουζούνια και μας μοιάζουνε
κάτι ανθρώπακλοι ώσαμε κει πάνου
μ' ανοιχτά ντουλάπια που μασάνε και τρώνε
με πατούσες πελώριες
που δε θέλει πολύ για να σ' αποτε-λειώσουνε*

Δυο-τρεις οργιές κάτω απ' το χώμα

Ο Αντιφωνητής λέει:

καιρός να ρίξουμε τα τείχη
θέλω να πω ν' ανοίξουμε στην οροφή
το πέρασμα που θα μας επιτρέψει
μέσ' απ' την ίδια γη για μια στιγμή ν' ανέβουμε
ως τη δροσιά των τάφων!

Ω Ταρκυνία οι νεκροί που ευφραίνονται
στον ήλιο των αλόγων και στων αυλών τον αέρα
θα μας διδάξουν την αδιάσπαστη συνέχεια

εκεί! στα τρίτα ύψη! με τα ηνία της άνοιξης
στα δάχτυλα Τρωίλοι και Αχιλλείς
αντιμέτωποι -και μυριάδες

Ο Αντιφωνητής λέει:

δεν είναι πάντα πιο μικρό το σπίτι απ' το βουνό
δεν είναι πάντα πιο μεγάλος από το λουλούδι ο άνθρωπος
λανθασμένες είναι όλες οι αποστάσεις
που μας δίνει το μάτι και άδικα πιστεύω
καυχησιολογούμε λέγοντας
«ο κόσμος είναι αυτός».

Ο κόσμος είναι αυτός
ο καπνός που κυνηγάει τον σκύλο
το φυτό που ορθώνεται και τρέχει με τη μουσική
τα παιδιά που ζωγραφίζουν τοίχους
και ανοίγουν την ομπρέλα τους ίδιοι αρχαίοι Αιολείς
ν' αναληφθούν συμπαρασύροντας το πιο παρθένο μέρος
των πραγμάτων. Η σύνθεση
απ' όλ' αυτά.

Μια ζωή πλήρης εντέλει.

Piero della Francesca ύστερε άγγελε
της γης αυτής - κρατήσου!

Είναι μες στην ευλάβεια που θα γυμνωθούμε.

Η επαύριο της ζωής μας θα 'ναι πάλι ζωή
μεταφερμένη στην Άνω Ταρκυνία.
Μηρος. Δώσε το σήμα. Δεν θα γίνουμε ποτέ στρατιώτες.

*Θα πρέπει να δημιουργούμε αντισώματα
και για την Ευθύνη.*

Και η Μαρία Νεφέλη:

*κάτι σαν χάραμα πολύ μακρινό
μια θάλασσα κυλιόμενη άσπρη
και πάντοτε από την ανάστροφη σαν σε διόπτρες μέσα
μικροσκοπική να τρέχω εγώ
σ' όλο το μήκος απ' τα μαύρα τείχη των εργοστασίων
όπου καίει μια υψικάμιнос και το άγαλμα
του Giorgia de Chirico ανεπαίσθητα μετακινείται*

Κι εγώ να μην κατέχω

*τίποτα.
Ένα φύσημα όλοι μας και η φύσις μήτε που σαλεύει*

Τίποτα!

*Το λοιπόν το πήρ' απόφαση:
ν' απομονώσω κάποιο σκίρτημα
στην τύχη και να το τρισμεγεθύνω
από πείσμα κυρίως ή εάν όχι κι από μια
διάθεση να δω τι γίνεται άμα*

*πας κόντρα στα λεφτά κόντρα στον άνεμο
κόντρα στη σιγουριά κόντρα στην αγωνία
πάντοτε ανάμεσα Κυρία και Κόρη
πάντοτε ανάμεσα Ευημερία και Θάνατο.*

*Από φυσικού της η μαυρίλα
πρέπει να 'ναι και κλεπταποδόχος.*

Ο Αντιφωνητής λέει:

ΥΜΝΟΣ ΣΕ ΔΥΟ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ

Τώρα σ' αγαπώ σε δυο διαστάσεις

σαν φιγούρα ετρουσκική
σαν σημάδι του Klee που υπήρξε ψάρι
προχωρείς δωδεκαφωνική
εκνευριστική
αστραπιαία
ωραία
μ' ένα κύμα Καραϊβικής στο πτυχωτό φουστάνι σου
με βαριές γαλάζιες χάντρες της οδού Πανδρόσου
γύρω στο λαιμό σου.

Πρόσωπο υδάτινο είδωλο
φτασμένο σαν το φως
άστρου που χάθηκε
πριν αιώνες.

Τότε ακούω νερά και σε καταλαβαίνω.
Ας μην έχεις ιδέαν εσύ
(ποτέ ο Σηματωρός δεν έχει γνώση της αποστολής του)
και παρακολουθώ πίσω από τη χλωμάδα του μεϊκάπ
τον απέραντο δρόμο που ακολούθησα
για να σου μιλήσω έτσι

Voie Lactée ô sœur lumineuse

Τη μόνη μοίρα που δεν θέλησα
Θε μου - αυτήν επωμίστηκα.

Στην κακή μοιρασιά πάντοτε ο Θεός ζημιώνεται.

Και η Μαρία Νεφέλη:

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΛΩΣΗ

*Προσέξτε πολύ την αποσπασ-
ματικότητα της καθημερινής μου ζωής*

*και τη φαινομενική της ασυνέπεια.
Που αποβλέπει
και με τι σκοπούς απώτερους πάει ν αναπτυχθεί
και ν' αποκτήσει νόημα βαθύτερο.
Ζήτα ν' αποθαρρύνει τις έρευνες των επιστημόνων
προς όφελος πιστεύω της αυθεντικότητας του ανθρωπίνου δράματος.*

*Πάνω σ' αυτό
en las purpúreas horas
δεν δέχομαι καμιάν υποχώρηση.*

*Μου είναι αδύνατον να δω τον εαυτό μου
αλλιώς
παρά σαν σύνθεση αντιαφηγηματική
χωρίς ιστορική συνείδηση
χωρίς εμβάθυνση τύπου ψυχολογικού
πράγμα που θα'κανε την καθημερινή ζωή μου
ανιαρή σαν μυθιστόρημα
θνησιγενή σαν έργο του κινηματογράφου
αρνητική σαν χιουμοριστικό ανέκδοτο
αδιάφορη σαν έργο ζωγραφικής της Αναγεννήσεως
επιβλαβή σαν ενέργεια πολιτική και γενικά
δουλοπρεπή και υποταγμένη στη φυσική του κόσμου τάξη
και στα -κοινώς λεγόμενα- φιλάνθρωπα αισθήματα.*

*Μια νομοθεσία εντελώς άχρηστη για τις Εξουσίες
θα 'τανε αληθινή σωτηρία.*

Ο Αντιφωνητής λέει:

Η ΙΕΡΗ ΕΞΕΤΑΣΗ

Έννοια σου κι απ' αυτά που σου αφαιρεί
σου προσθέτει ο πόνος Άνθρωπε
Ψυχοσυντήρητε
που καυχισιολογείς

Όσο θες πολέμα
δεν έχει φτέρνες η Τελειότητα

Κι είναι ανάγκη να πάμε μπροστά
να γεμίσουμε όλα τα Κενά
εάν όχι και ν' αυτοκαταστραφούμε αντλώντας δύναμη
από τα περασμένα.

Ένας καιρός θα' ρθει να κελαηδήσουμε όρθιοι
και στην ομορφιά γενναίοι.
Αργά-γρήγορα
τα πουλιά θα μας εξημερώσουν

Έτε παιδιάς...

Η αληθινή γενναιότητα
πρέπει να βαφτιστεί στο πέλαγος
και να φέρει κάτι απ' το μελτέμι

στους ογδόους ορόφους των πολυκατοικιών
πρέπει ν' αφήσει τα πεδία των μαχών
ν' αναπτυχθεί στον έρωτα και στα βιβλία
να βγει μ' άλλο ομορφότερο όνομα
κι εκεί να περιμένει

Και η Μαρία Νεφέλη:

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΣΣΙΖΗΣ

*Τι κρίμας που δε βρέθηκε το Linguarhone της ηδονής
ακόμη!
Τώρα που η «φύσις» λιγοστεύει και σπανίζει ο άνεμος
και οι άνθρωποι σήπονται σε δάση ολότελα φανταστικά
θα 'ταν υψίστη σοφία να συμβιβαστούν οι άγιοι
με το σώμα τους
ν' ακούσουν πάλι των αγγέλων τη λαλιά να πέφτει
σαν ψιλή βροχούλα εαρινή
την ώρα που η κάθε είδους γνώση φλέγεται...*

*Μην πείτε: θα βρεθεί ένα δίκιο και για μας.
Μην περιμένετε από την πολιτική και από την επιστήμη
τίποτε. Ο νεότευκτος είναι και ο πιο παλαιός
κόσμος ανάποδος.*

Μη ματαιοπονείτε.

*Με την ομορφιά μου εγώ
θα καταργήσω την έννοια του βιβλίου*

*θα επινοήσω τα νέα λουλούδια
και θα τα δρέψω από τα σπλάχνα μου
και θα στέψω βασιλιά στην κόχη των μηρών μου
το δημόσιο ρόδο.*

*απ' αυτό θα πνεύσει ο άνεμος
της αληθινής αγνότητας
όπου λίγοι θα επιζήσουν άνθρωποι*

Ο Αντιφωνητής λέει:

να της ριχτούν και να τη βλαστημήσουν
να τη δέσουν πιστάγκωνα και τη δικάσουν.

Κάθε καιρός κι η Ιερή του Εξέταση.

*Το «κενό» υπάρχει
όσο δεν πέφτεις μέσα του.*

Και η Μαρία Νεφέλη:

*όμως όλα τα πουλιά
τσιμπολογώντας τις ρώγες των μαστών μου.*

Κάθε καιρός κι ο άγιος Φραγκίσκος της Ασίζης του.

*Προσπάθησε να οδηγήσεις την τεχνική τελειότητα
στη φυσική της κατάσταση.*

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Πρώτη φορά σ' ενός νησιού τα χώματα
δύο του Νοεμβρίου ξημερώματα

βγήκα να δω τον κόσμο και μετάνιωσα
τα «ζόρικα» που λεν αμέσως τα 'νωσα.

Μήνες εννέα πριν την πρώτη μέρα μου
δούλευα για το σπέρμα του πατέρα μου

και πεντακόσιους τρεις κατά συνέχεια
μετά - για την ψευτιά και την ανέχεια.

Δύσκολο δύσκολο της γης το πέρασμα
και να μη βγαίνει καν ένα συμπέρασμα.

Μέσα στον εαυτό μου τόσο κρύφθηκα
που μήτε ο ίδιος δεν τον αντελήφθηκα.

Ώσπου μια μέρα το 'φερε η περίπτωση
κι αγάπησα χωρίς καμιάν αντίσταση

αλλά και στην προσπάθεια την ελάσσονα
πάντοτε βρε παιδιά μου τα θαλάσσινα

πρώτον διότι κυνηγούσα το Άπιαστο
και δεύτερον γιατί' ήμουν είδος Άμοιαστο.

Εφ' ω και αφού την τύχη μου σιχτίρισα
πίσω στον εαυτό μου ξαναγύρισα.

Γ'

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΘΛΙΨΗ

*Γεια σου θλίψη
Καλημέρα θλίψη
έντομο που φωλιάζεις μέσα μου
κι ολονυχτίς караδοκείς τότε θ' ανοίξω μάτι...*

Στροφή της κεφαλής δεξιά:
όλα είναι σκατά.

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*τη διαβάζουμε και «βρίσκουμε τον εαυτό μας»
πιπιλάμε τη μαύρη καραμέλα μας*

*Άτε να χαθούμε
παλιοτόμαρα μιας ευτυχίας πέμπτου ή έκτου ορόφου.*

*Όταν η συμφορά συμφέρει
λογάριαζέ την για πόρνη.*

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

*Τι να σας κάνω μάτια μου κι εσάς τους Ποιητές
που χρόνια μου καμώνεστε τις ψυχές τις αήττητες*

*Και χρόνια περιμένετε κείνο που δεν περίμενα
όρθιοι στη σειρά σαν αζήτητα αντικείμενα...*

*Δεν πα' να σας φωνάζουν - ούτ' ένας σας δεν απαντά
έξω χαλάει ο κόσμος καίγονται τα σύμπαντα*

*Τίποτα' σεις διεκδικείτε -να 'ξερα με τι νου-
τα δικαιώματά σας επί του κενού!*

*Σε καιρούς λατρείας του πλούτου ω της αμεριμνησίας
αποπνέετε το μάταιο της ιδιοκτησίας*

Και ο Αντιφωνητής:

Εις θέσιν - εν! Συμπέρασμα κανέν-
α. Τους ζυγούς λύσατε.
Τα κορίτσια φιλήσατε.

*Κάνε άλμα
πιο γρήγορο από τη φθορά.*

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΕΙΘΕΙ

Παρακαλώ προσέξτε τα χείλη μου: απ' αυτά εξαρτάται
ο κόσμος.
Από τις συσχετίσεις που τολμούν και από τις απαράδεκτες
παρομοιώσεις όπως όταν ένα βράδυ που μυρίζει ωραία

ρίχνουμε τον ξυλοκόπο της Σελήνης χάμου
εκείνος μας δωροδοκεί με λίγο γιασεμί κι εμείς συγκατανεύουμε.

Αυτό που πείθει διατείνομαι είναι σαν τη χημική ουσία που
αλλοιώνει.

Ας είναι ωραίο το μάγουλο ενός κοριτσιού
όλοι μας με φαγωμένα μούτρα θα γυρίσουμε κάποτε
απ' τ' Αληθοτόπια.

Παιδιά πως δεν ξέρω να το εξηγήσω
αλλά είναι ανάγκη να υποκατασταθούμε στους παλαιούς Ληστές.
Να στέλνουμε το χέρι μας και να πηγαίνει

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*Πάτε κρατώντας τυλιγμένη με φύλλα των Βαγιών
τη δύστυχη και μελανειμονούσα Υδρόγειο*

*Και μες στην μπόχα γίνεστε του ανθρώπινου υδροθείου
τα εθελοντικά πειραματόζωα του Θείου.*

*Από τον Θεό τραβιέται ο άνθρωπος
όπως ο καρχαρίας από το αίμα.*

Ο ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟΣ ΒΙΟΣ

*Γέρασα γύρω στα δεκαοχτώ
θα 'λεγες σ' ένα εικοσιτετράωρο μόλις:
η ώρα οχτώ πήγα σχολείο έμαθα έπαιξα
δέκα και δέκα τελειοποιήθηκα στο εξωτερικό
(ιππασίες εγγλέζικα και τέτοια)
υστέρα ο πρώτος γάμος το ταξίδι
απόγεμα είχα κιόλας βαρεθεί·*

*πέντε ως έξι λίγες ατιμίες
εφτά ξαναπαντρεύτηκα
εφτά και πέντε απάτησα
στις οχτώ είχα κιόλας κουραστεί
χαρτιά δεξιώσεις και άλλα τέτοια...*

*Μετά το δείπνο κοίταξα μες στον καθρέφτη
στο άλλο σπίτι το μεγάλο
του τρίτου και πλουσίου συζύγου μου·
είδα φως να τρέχει και μέσα του δελφίνια*

Και ο Αντιφωνητής:

εκεί που μια γυναίκα σαν Μηλιά καρτερεί μισή μέσα στα σύννεφα
εντελώς αγνοώντας την απόσταση που μας χωρίζει.

Και κάτι ακόμη: όταν κινάει να βρέχει
ας γδυνόμαστε και ας λάμπουμε σαν το τριφύλλι...

Και ο Αντιφωνητής:

αστραπή για πάντα.
Η άμμο που έπαιξες όπως με τη ζωή σου η Τύχη
και τα στέφανα που άλλαξε με την παντοτινή σου
άγνωστη ο καιρός ο ανίσχυρος
εχθρός αν έχεις κατορθώσει
μια για πάντα ολόισα ν' ατενίσσεις το φως
είναι η μία στιγμή
σθεναρή πάνω απ' τα βάραθρα
ίδια νεροσταγόνα
είναι η Αρετή
με τα πουλιά του Σκίρωνα και τα πανιά του Αργέστη.

*Έτη φωτός στους ουρανούς
έτη Αρετής μες στον άσβεστη.*

ΣΠΟΥΔΗ ΓΥΜΝΟΥ

Αν είσαι απ' τους Ατρείδες άμε
σ' άλλα μέρη να ολολύξεις. Πυρά τέτοια τον ήλιο δεν ανάβει
εδώ που ανάτειλε η συνειδηση κι έλαβε σώμα Κόρης
υπαρχτό
με λάμπεις από την απέραντη πεδιάδα -

Κοίταξε: πως η μνήμη δένει τα μαλλιά
πίσω και αφήνει εμπρός να πέφτουν τα ματόκλαδα
τρέμοντας απ' την τόση αλήθεια·
πως
τσιτώνει το δέρμα στους ώμους στις λαγόνες·

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*Τα μαλλιά μου λύνω σ' έναν τοίχο μπροστά
και με το πλάι οδύρομαι σκιά της σκιάς μου.*

*Τραγουδώ και ψέλνω τ' Άγραφα του Άνθρωπου
εγώ η δραπέτις τ' ουρανού που είδα και είδα.*

*Λυπούμαι αν η τροπή του λόγου μου δεν είναι αυτή
που αρμόζει στις ημέρες μας*

Κυρίες και Κύριοι.

*Τίποτα δεν αρμόζει στις ήμερες μας
κι επιπλέον συμβαίνει να 'μαι λυπημένη
όπως όταν*

*νιώθεις βαθιά στο σώμα σου αισθητό
κάτι που ως τότε μόνον είχες κακοβάλει.*

*Ας αφήσουμε λοιπόν τ' αστεία:
ένα φίδι κι ας μην έφταιξε - θα το εξοντώσεις.*

Τέτοια η δικαιοσύνη μας!

Έχει τη μέση της και η άκρη-άκρη.

Και ο Αντιφωνητής:

κάτι θαμπωτικό και όπου δε γίνεται ποτέ κανείς
να 'ναι γενναίος ή δυνατός,

Να υπάρχει μόνον.

Όπως το αίμα. Όπως τα σταφύλια. Ο μακρύς δρόμος του ανθρώπου
από το δνοφερόν στο αείφωτον
ψαύοντας δάχτυλο το δάχτυλο εωσότου ο κόλπος
όλος ερευνηθεί και ανοίξει το αίνιγμα
που σφιγμένο κρατούν οι ωραίοι μηροί·

ο γιάλος ο αμύθητος από την υψηλή μασχάλη έως τα πέλματα.

Επειδή δε γίνεται. Ο περίπλους
γύρω από ένα σώμα λείο νέο γυμνό
τελειώνει εκεί που ξαναρχίζει το άλλο. Σαν τριαντάφυλλο
αναποκάλυπτο παρθένας που ξαναγεννιέται
ν' απαλείφει το φόνο και να κατασιγάξει τις κραυγές
των θυμάτων· απαρχής της Ιστορίας ως σήμερα
ένα σώμα λείο νέο γυμνό: η δικαιοσύνη.

*Δεν εγεννήθηκεν ακόμη
ο Μαγγελάνος ενός τριαντάφυλλου.*

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

ELECTRA BAR

*Δυο-τρία σκαλοπάτια κάτω απ' την επιφάνεια
της γης - κι ευθύς λυμένα τα προβλήματα όλα!
Κρατάς τον κόσμο τον μικρό σ' ένα μεγάλο κρυστάλλινο ποτήρι
μέσ' από τα παγάκια βλέπεις τα νύχια σου χρωματιστά
πρόσωπα που αόριστα χαμογελάνε
βλέπεις την Τύχη σου (αλλ' αυτή πάντοτε με στραμμένη ράχη)
Μέγαιρα που σ' αδίκησε και που δεν εκδικήθηκες ποτέ...*

*Α τι καλά που 'κανε η Έρικα
ιπταμένη συνοδός της Ολυμπιακής
περνάει ψηλά πάνω από τις πρωτεύουσες
εγώ πρέπει να τις περνώ από κάτω
κάτω απ' τα κήτη - κάτω από τα χοντρά χορτάτα σώματα
εάν ποτέ μου αξιωθώ (και πάλι ζήτημα είναι)
τη φλέβα εκείνη όπου κυλάει ακόμη το αίμα του Αγαμέμνονα
χωρίς άλλη βοήθεια κανέναν άγνωστο αδελφό -*

Δώστε μου ένα gin-fizz ακόμη.

*Ωραία που είναι όταν θολώνει το μυαλό - εκεί σκοτώνουν
οι Ήρωες
στα ψέματα όπως στον κινηματογράφο
απολαμβάνεις αίμα· την ώρα που το αληθινό
κουρναλάει από τα σκαλοπάτια*

*το αγγίζεις με το δάχτυλο και σου ξυπνά η κατάρα
η Βασίλισσα με τις αράχνες
τα μάτια της αχτύπητα κι όλο σκοτάδι
βόσκω τους χοίρους κουρεμένη και άσκημη
αιώνες τώρα έξω από τα τείχη*

Και ο Αντιφωνητής:

Η ΠΑΡΘΕΝΟΓΕΝΕΣΗ

Σπάρτα

σπάρτα κι ασφένταμοι
μανιτάρια και σαλίγκαροι
άπραγα κοριτσάκια της βροχής πού μ' έχετε συλλάβει;
Εκεί; Στα τρίτα ύψη; Απ' ανθόσκονη κήπων των αόρατων;
Εγώ τότε είμαι. Το βεβαιώνω. Εγώ.
Ναι για κει γεννιόμουν για κει μ' ανάγγελλε το φως
που σας έδωκε της αστραπής τούτη τη δύναμη.

Τι να μην είχα πεθάνει από καιρό και να 'χα
δει ώσπερ οι ανακύπτοντες εκ της θαλάσσης
ιχθύες κείνη που ήταν η ως
αληθώς γη.
Αυτήν θέλω να δω και αυτήν να κατοικήσω
την αλουργή και θαυμαστήν τα κάλλη την χρυσοειδή
την λευκή την γύψου και χιόνος λευκοτέραν...

Ανεβάσετε με στους περιστρεφόμενους ανάμεσα
τροχίσκους των αιθέρων στους καταιγισμούς
αφήσετε με των εσπεριδοειδών μήπως κι από 'να
σ' άλλο σώμα το βάρος μου αλλαχτεί σε λάμψη
εκτυφλωτική τριγύρω αθών πλασμάτων
που εγώ μόνον τα θέλησα και άλλος κανείς.

Σπάρτα

σπάρτα κι ασφένταμοι
αενάκια και χελιδρονιές
τεμπερόριζες κι αγριομαντιλίδες
άπραγα κοριτσάκια της βροχής δεξιά της άνοιξης φυλάξετέ μου

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*περιμένω το μήνυμα - τον πρώτο πετεινό μέσα στον Άδη
κάτι σαν το σαξόφωνο με ανταύγεια ουρανική
κοριτσάκια που τρέχουνε καβάλα σε καουτσουκένιους
δράκοντες.*

*Η Γη τώρα μονάχα αποκαλύπτεται πόσο μεγάλη στην
πραγματικότητα είναι.*

*Βροντάει ο Ζευς
μαυρίλα
βροντάει ο Ζευς*

*δεν είναι ήττα μήτε νίκη αυτό.
Κάτι άλλο ας τολμήσουμε οι ενταφιασμένοι.*

*Όποιος μπορεί και φορτίζει την ερημιά
έχει ακόμη ανθρώπους μέσα του.*

DJENDA

*90% μια οποιαδήποτε
δυστυχία μας περιέχει.
Το παρόν είναι ανύπαρκτο και τα μισά
μαλλιά μου κιάλας κάπου αλλού
σ' εποχές άλλες κυματίζουν.*

*Σπίτια μισά αιωρούμενα
χαλάσματα πόλεων παλαιών που δεν εγνώρισα ποτέ
κομμάτια Σάρδεις και Περσέπολις
Κόρινθος Αλεξάνδρεια*

Και ο Αντιφωνητής:

θέση από τα τώρα εκεί
στα τρίτα ύψη· μετεωρισμένος
πάω - και με τα φουσκωμένα μάγουλα
τ' αγόρια οι άντρες σας φυσούν - ολοένα πάω
με τις οροσειρές στα στέρνα χαραγμένες
την κουκκίδα του ήλιου στο μαλλί
τη συρτή στο 'να μου χέρι του πελάγους...

Άλφα: χρόνος ο αγέραςτος
Βήτα: Ζευσ ο αργικέραυνος
Γάμμα: ο ακτήμων εγώ.

*Αν κάτι αδημονεί μέσα στην άγρια μέντα
είναι της αγιοσύνης σου το λαγωνικό.*

ICH SEHE DICH

Κομμάτια των ωκεανών ich sehe dich
Μαρία in tausend Bilern
από φως και ιώδιο και LAIT INNOXA
και λοξά τα χέρια σου πάνω στο καλώδιο.
Είσαι η νέα Λάχεσις, Τηλεφωνείς
η θητεία μου στη γη να λήξει. Έννοια σου
κιάλας πεθαίνω από ουρανική ασιτία.

Μυθικά ψάρια βλέπω να περνούν
πάνω από το κεφάλι μου ο αέρας καίει

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

οι αρχαίοι ναοί με το πέτρινο δάπεδο και τα βαριά

των ιερέων σάνταλα
τα θυμιάματα
κάτω από τα γυμνά στήθη και ο κρότος των χαλκάδων
την ώρα του χορού κομμάτια
παρδαλά μπαλώματα η ψυχή μου
απαράλλαχτα οι φούστες οι πλατιές που τώρα τελευταία
φορώ
μογκολφιέρα των τύψεων
και οι φράσεις οι τυχαίες του δρόμου:
«Φέρεις τι; - Χρυσίον. - Ευθύμει ».

Εγώ δεν «φέρω» τίποτα.
μήτε μου «φέρουν»
διδάσκω με το σώμα μου το κόκαλο της θάλασσας
το μπλε κοράλλι με τις διαφάνειες
περπατώ κομμένη στο παράθυρο και αντλώ ατελεύτητα
ουρανό κάτω απ' τα πόδια μου ρίχνω τον κουβά
ν' ανεβάσω γιασεμί και πένταστρο
με λένε ανάλογα με τους καιρούς Τρυφέρα ή Ανεμώνη
κάποτε και Djenda
τι ωραία
δεν καταλαβαίνω τίποτα.

Djenda λέξη ανύπαρκτη
απαράλλαχτη μάρκα ηλεκτρικών λαμπτήρων
μισοσανκριτική μισοκέλτικη
Djenda η τρέμουσα
εικόνα μου μεγεθυμένη στα χέρια των λαών
Djenda πολιτιστική επανάσταση
Djenda εγώ πριν εξ χιλιάδες χρόνους

Και ο Αντιφωνητής:

SWISSAIR BEA TWA
Αχ Νεράιδες μου δε θ' αξιωθώ
τ' όνομά μου τυπωμένο να δω
DIE WELT TIMES FIGARO
αλλά πίσω απ' το θάνατο με χαίτη
KODAK PHILIPS OLIVETTI
λάμπουσα με περιμένει το άτι
να περάσω το φράχτη να περάσω το φράχτη
του ήχου της αφάνειας εγώ
JAGUAR CHEVROLET PEUGEOT
το ποτήρι στα χείλη σου θα σταματήσει και
JOHNNY WALKER CINZANO PERRIER
περιττή θα σου γίνει η γήινη οίηση
μόνο η ποίηση μόνο η ποίηση
μ' αστραπής αμάξι θα σε πάρει
SAAB MERCEDES FERRARI
σκίζοντας τις προσόψεις παλαιών σπιτιών
NESCAFÉ LINGUAPHONE
σαν εξώφυλλα περιοδικών όπου όλες μπηκ-
PARKER WATERMAN BIC
μπήκανε κάποτε οι ωραίες μιας μέρας
τριανταφυλλένιες όπως το κορίτσι
της ELIZABETH ARDEN και της NINA RICCI.

Μαρία πούμα των δημοσίων οδών
μες στο διάφανο νάιλον ή το ντραλόν
η μισή στάχτη που καίει
PHILIP MORRIS KENT CRAVEN A
κι η μισή εξάτμιση εκνευριστική
MOBIL OIL SHELL BP
στης ψυχής μας την απέραντη Αριζόνα
στέπα του πιο τρομερού χειμώνα

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

*δείχνοντας
την υπερμεγέθη ανισότητα
που θ' απλωθεί να μοιραστεί τον κόσμο*

*Djenda εγώ που πρόλαβα να μην αδικήσω
Djenda.*

*Ένα σώμα γυμνό είναι η μοναδική προέκταση της νοητής
γραμμής που μας ενώνει με το μυστήριο.*

Ο ΣΤΑΛΙΝ

*Αναβοσβήνοντας θα γράψω την τροχιά μου
πάνω από τους καθεδρικούς ναούς και πάνω από τους πύργους
παλαιών εστεμμένων όπως η λάμψη εκείνη
άλλοτε πάνω από τη Βηθλεέμ.*

*Ναι το χλωμό μου πρόσωπο
τα μακριά μαλλιά μου οι μάγοι τα γνωρίζουν.
Γι' αυτά μιλούν - γι' αυτήν την ουρανόπεμπτη παρθένα
που εν ειρήνη ευδόκησε να πει: το νου σας
οι πολλοί παραποιούν τον Ένα.*

*Εάν εγώ είμαι αυτή δεν έχει σημασία·
μία φωνή οφείλει να 'ναι αυτόματη κι επαναληπτική
σαν όπλο με βεληνεκές που πιάνει αιώνες
κι εγώ κινώ από τους Μογγόλους
φτάνω σαν τον υπερσιβηρικό*

Και ο Αντιφωνητής:

θα σηκώσεις μια φωνή στεντόρεια
τη φωνή του ζώου του πληγωμένου

ω Μαρία Νεφέλη ωραία
ω Νεφέλη Μαρία εραλδική.

*Κάπου ανάμεσα Τρίτη και Τετάρτη
πρέπει να παράπεσε η αληθινή σου μέρα.*

Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ακούσατε τα λόγια της παρθένας:
τους πολλούς παραποιεί ο Ένας.

Ανάλογα με τους καιρούς ντύνεται τον χιτώνα
του Στρατηγού και ανακηρύσσεται «δια βοής» στην Αγορά
ο Υπέρτατος
Άρχων που περιβάλλεται τη μεγαλοπρεπή πορφύρα
με σκήπτρο και με στέμμα ελέω Θεού
που ευλογεί με τιάρα και με μίτρα - που εν ονόματι
του Κόμματος και του Λαού προχωράει με κάννες και μ' ερπίστριες

(άντε συ χελιδόνη - τσιουτσίουσε αν κοτάς!)

εωσότου το Σώμα του Στρατού και το Σώμα του Ανθρώπου
γίνουν όπως το θέλησε και η θεωρία - Ένα.
Προπαντός η σκοπιμότητα

Η Μαρία Νεφέλη λέει:

μ' ένα φωσάκι ατομικό κι ένα κλαδί μυρτιάς στο χέρι.

*Το λέω λοιπόν και ας μην έχει αξία
μιας που μου το 'φερε η ομοιοκαταληξία.*

*Προτού προφτάσει ο Ένας και με αλλάξει
προτού επιβάλει μια. «καινούρια τάξη»
το ξαναλέω και γεια σας - πάω φυλακή:
ένα φεγγάρι ανήκει στην Αμερική
μα μια ψυχή που δεν πουλιέται - στα Μάταλα ή στο Κατμαντού.*

Κάθε καιρός κι ο Στάλιν του.

*Όταν ακούς «τάξη»
ανθρωπινό κρέας μυρίζει.*

Και ο Αντιφωνητής:

φτάνει κι εκείνη από ψηλά σαν άγγελος του Ρούβλιεφ
είναι τέρας·
ποιο το φως το αληθινόν κανείς δεν ξέρει.

Προσοχή Μαρία Νεφέλη - κατά δω το αυτόματο
κι εσείς όσοι οπλισμένοι
νάνοι του παραμυθιού μάγισσες και θηρία
γυναίκες άντρες με τσαπιά ξινάρια
πέτρες απ' το λιθόστρωτο βενζιναντλίες αμάξια
επάνω του!

(ω Παρθένα μου το 'λεγες Συ)

Κάθε καιρός κι η Ουγγρική του εξέγερση.

*Αν είναι να πεθάνεις πέθανε
αλλά κοίτα να γίνεις ο πρώτος πετεινός
μέσα στον Άδη.*

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

1

Ότι μια μέρα θα δαγκάσεις μες στο νέο λεμόνι
και θ' αποδεσμεύσεις
τεράστιες ποσότητες ήλιου από μέσα του.

2

Ότι όλα τα ρεύματα των θαλασσών
άξαφνα φωτισμένα θα σε δείξουν
ν' ανεβάζεις τη θύελλα στο ηθικό επίπεδο.

3

Ότι και μες στο θάνατό σου πάλι θα 'σαι
σαν το νερό στον ήλιο
που γίνεται ψυχρό από ένστικτο.

4

Ότι θα κατηχηθείς απ' τα πουλιά
κι ένα φύλλωμα λέξεων θα σε ντύσει
ελληνικά να μοιάζεις αήτητη.

5

Ότι μια σταλαγματιά θ' αποκορυφωθεί
ανεπαίσθητα στα τσίνορα σου
πέρ' απ' τον πόνο και μετά πολύ το δάκρυ.

6

Ότι όλη του κόσμου η απονιά θα γίνει πέτρα
ηγεμονικά να καθίσεις
μ' ένα πουλί πειθήνιο στην παλάμη σου.

7

Ότι μόνη σου τέλος θ' αρμοστείς
αργά στο μεγαλείο
της ανατολής και του ηλιοβασιλέματος.